

Nguyễn Xuân Ba – Lớp 12/1

NHÀ NGHỀ

Đầu hè, mặt trời đã lên cao thì khi còn sáng sớm, đã xuống sâu trong những hàng cây vàng. Những hàng cây và những hàng cây xanh và cây. Những hàng cây xanh và cây, xe qua hàng lá, chày xuống cánh phồng phồng để thắp những hàng cây, hòa vào những hàng cây mai, nhuộm màu cánh kiểng.

Tôi có một số thích kẹo lè, ngòm nòm ng. Bụi trời xanh biếc với những đám mây trắng mang lèi trong lòng tôi những cảm xúc khó tả. Tôi ngồi trên thảm trải cỏ cao lèp, để những đóa vào một, nóng ran cảm giác tôi trông thích.

- Trả sách cho Hiên ! Hay lèm! Mai một có sách hay cho tui mượn nghe! Nhà trao mượn sách cho tôi.

- Mai một có hóc chung nà đâu mà cho mượn!

- Nhè, củi cặp ròi!

Nhè lèi gòn, ngồi cónh tôi, để a một lên đón những tia nắng theo điểu bèn kẹo lè cóna tôi.

- Tình yêu lè thót, Hiên nhè ?

- Sao nàa, lèi suy tèn gì à?

- À không. Tui chỉ mượn cho chàng trai trong mượn sách. Sao cèn phènng theo đui mãi một ngònì mà đánh ròi củi tui trèn tènì đèp?

Tôi thè dài, không đáp.

- Tui thèy Hiên giènng chàng trai thèy quá!

Giới thiệu, tôi ngạc nhiên. Em nói tôi trầm ngâm:

- Hiện có thích một người nào chưa?

Tôi đã thích ai chưa? Có lẽ chưa và cũng có lẽ rồi. Hình như đó chỉ là những xúc cảm thoáng qua. Chẳng hẳn tôi thích ai. Tôi biết tôi thích Nhã có đúng không?

Thanh Nhã là cô bạn thiêu u thiếp của tôi, người mang niềm vui cho tôi những xao xuyến, và hân hoan. Nhã có khuôn mặt thanh mảnh, đôi mắt to, đen và trong trẻo, tóc ngang vai, dày và mềm. Em hay cười, trong veo như tuyết trắng. Nhã rất xinh. Luôn luôn trong mắt tôi, em thanh tú trong tà áo dài, như nhàn, ngọt ngào như tia nắng mùa xuân, cao vút trên bầu trời xanh thẳm, không hề vẩn. Một hôm nào, ánh nắng đã va vào tim tôi?

“Em mang niềm vui và hình ảnh là niềm vui

Cháy sâu trong lòng và rồi cháy trong tôi”

- Hiện, sao trầm ngâm thế? Vào lớp thôi, đừng đánh rầy!

Nhã và tôi cùng vui, cùng học, cùng sống trong thời thanh xuân. Tôi thích em, em không biết. Em vốn hân nhiên, vô tư vui bao nhiêu. Còn tôi, luôn có gì đó trái tim mình đứng sau sự vô tâm, lạnh tránh. Tôi thích ngắm em từ xa, dù là từ phía sau. Tôi vui mừng khi được em trò chuyện, rồi vui buồn khi em vui đi cùng đám bạn, biết tôi mặt mình cô đơn trong ... lớp. Tôi tiếc khi thấy em nói chuyện cùng lũ con trai, rồi thấy người giằng đó vào những cuộc xô ngã bàn. Đau buốt cảm nhận tay và đau cả đầu đó trong lòng ngực. Tôi thích ngắm em cười và cũng sợ em khóc. Như đứa trẻ thích kem ngọt và sợ thu hoạch được, tôi sợ những giọt nước mắt rơi hân hoan biết đi đâu. Chúng làm tôi mềm lòng, đau đớn và đớn đau. Những lúc ấy, tôi luôn cố xuýt xoa xin lỗi em, đừng mặt em không còn hoe đỏ. Tình yêu sao lại kỳ lạ quá. Tôi khi ấy và mãi sau này vẫn không thể nào lý giải được.

- Hiên ơi, cho tui biết có chuyện gì của Hiên đi!

- Bác sĩ.

- Vậy Hiên đến thi Y học?

- Ờ, nguyên nhân đưa ra của tui là Đột biến Y di truyền Huân. Hy vọng là sẽ được!

- Chờ chờ nhé. Hiên gọi là thế nào mà! Hiên chờ có đưa ra thi khoa thôi, Hiên nhé!

Mắt em sáng lên, hướng cái nhìn đầy khám phá về phía tôi. Trong khoảnh khắc ấy, mũi tôi cao lên và vai tôi rung ra vài tiếng.

- Nhã sẽ làm cô giáo!

Em quay quýt, môi mím chặt, đôi mắt long lanh nhìn về xa xăm. Tôi thấy trong đôi mắt ấy, em hiện lên trên bức giêng, trong tà áo dài, chờ em hạnh phúc lắm. Tự nhiên tôi cười.

- Nhã mặc áo dài xinh lắm!

Nó ngớ ngác: - Hiên nói tui gì chứ?

- À thì, tui biết Nhã làm cô giáo tuy nhiên. Nhưng có định thêm ông thầy nào đó làm chồng không?

- Tui không lấy chồng thầy giáo đâu, hờ!

- Sao quí quý tui thế?

- Thì Hiền nghĩ đi, hai vợ chồng đều là giáo viên, rồi khai giảng ai đưa con đến trường, đúng hông?

Tôi cười vì suy nghĩ già dặn đầy tính trêu con của em...

- Lo xa!

- Thì Hiền có thích lấy vợ là giáo viên không?

Tôi đứng mắt, hai tai nóng ran, đều thoáng nghĩ về hình ảnh trên bìa tạp chí của Nhã.

- Nhã nói gì....Ha, mà a rồi! Vô lý phải mau!

Tôi đứng dậy, cố tránh đôi mắt của Nhã. Em chờ thôi dài, tiếng thở nhè nhẹ trong âm điệu của con mèo.

Mà kéo dài, ngừng trứ, đầy ngừng ra xa, khuất sau những đám mây xám xịt. Tôi không thích mèo. Hết mèo rồi vì xu hướng đi t, vì tan khi nhìn tôi mà tưởng ngừng đến những người mong manh, vô vọng, như chính bản thân mình. Tôi luôn là kẻ nhút nhát, chán chường. Đi về Nhã, tôi chỉ biết lảng tránh đi chỗ. Tôi đi chỗ trong vô vọng, thối thối. Tình cảm của tôi cứ lên xuống lên, như không khí thổi phồng quí bóng bay, tôi sợ mình sợ vì tan mắt. Tôi luôn dành cho Nhã một sự trân trọng, yêu thương ngừng đến day dứt. Những cũng chỉ có vậy, không gì hơn. Tôi không muốn Nhã biết

tình cảm của mình. Tôi sợ tình cảm ấy sẽ ràng buộc Nhã vào sợi dây mà em không muốn. Tôi hiểu cảm giác con chim non bắt nhốt trong lồng sắt, bắt ríi cò bắt u trói. Thế lồng sắt ấy, tôi không muốn gắn vào cuộc đời em. Em là tia nắng rực rỡ, còn tôi chỉ là gì ngoài giọt sương trên cuống lá. Nắng lên, sương cũng tan mất.

Mà vẫn ríi hoài không dứt. Trong cảm nhận ấy, Liêm xuất hiện như tia sét cắt qua đời Nhã và của nát trái tim tôi.

Liêm học lập bên, đời trai, thông minh và tài năng. Nó hát hay, nhậy giói, thắm chí ăn nói có duyên khi nào cũng mê tít. Vì vậy mà vẽ tranh vài tháng, ai cũng biết đến cái tên Liêm, Liêm “đào hoa”. Nhà nó thành phố mới chuyển về, được tiếp xúc khá giỏi. Nó xuất hiện trong lớp tôi, vẽ hoa và quà, như con ong mất đi tìm nhụy. Lớp tôi nhieu nhụy, lớp học vẽ, lớp học. Như ng đầu đời thay, đích đến của Liêm đứng ở góc phòng, nơi bàn Nhã. Đám đông kéo tới, reo hò, hào hứng nhìn sự kiện có mất không hai. Tôi choàng dậy, lòng ngổ ngáo trời cỏi nh tưng ỹ. Liêm nói gì với Nhã, tôi nghe không rõ. Bởi tiếng mẹ, tiếng reo hò hay bởi chính con tim tôi đang thoi thóp? Tôi cố cười, vẽ tay rập theo sự phân kích của căn phòng. Ríi lòng tôi bắt ra khỏi lớp, đến ngồi trên bậc thềm như mọi khi, như ng nắng đã tắt và Nhã cũng không còn bên tôi. Trong khoảnh khắc ấy, lòng tôi như đã cháy ríi.

“Nắng em. Lòng tôi

Thieu đời. Cháy ríi”

Ra vẽ tôi chen chúc đứng chờ mẹ tan. Mất không khí ngột ngạt và lãnh ló. Đu tôi ríi bởi và tìm tôi như thút lú, tiếng còi. Tôi không giận, không trách ai cả. Lòng tôi chôn vùi đau đời. Ngày có nắng, tôi không giận, giận mẹ ríi, tôi biết trách ai đây? Giá như Liêm là mất tên xa, mất kết quả đời trong đời tôi và Nhã là đứa con gái xa xí, ngu ngốc thì chắc lòng tôi sẽ phẫn nào đến đâu. Như ng biết làm sao, Liêm là mất chàng trai tốt, hơn tôi cả ngàn phần. Còn Nhã? Ngu ngốc. Ngu ngốc. Chắc mình tôi gieo nên như ng hy vọng đời ríi tôi mình đau khổ. Âu cũng chắc là do chính mình thôi.

- Hiên, mày biết tin gì chưa, con Nhã....

Thơ ng Nhân ở đâu lao tời.

- Biết rồi! – Tôi thơ dài.

- Biết gì mà biết, tao thấy lúc này mây chãy ra ngoài mà. Nhìn mặt mây kia, đau với chãy khãy!

- Chãy sao, thơ ng này!

- Con Nhã không nhận quà của thơ ng Liêm, nó không chãy u.

- Cái gì? Sao tao không biết?

- Đó, vãy mà biết rồi. Con Nhã chãy cuỡi đũa cãm n, nó biết nó thích mặt ngỡi tên tên Ngỡi n. Mà quái lý, cãy trãy ng này tao có biết thơ ng nào tên Ngỡi n đâu. Lũ lũng!

Tôi giết mình, bàng hoàng nhãy có luãy ng đũa n chãy qua ngỡi i. Tôi vãy lý c trong cãy p, lỡi ra cuỡi n sách mà tôi cho Nhã m히려 n. “Mãy c biãy c”. Tôi lý t vãy i. Giãy a nhãy ng trang sách đã ngỡi màu, tay tôi đãy ng lý i tỡi mãy t trang đũa c gãy p cãy n thãy n. Trong sách lý y, mãy t tôi đãy ng lý i n히려 nhãy ng dòng chãy đũa c gãy ch đũa đ히려 i chãy n:

“Có mãy t mãy t tr히려 i

Trong ng히려 c em

M히려 ngày

Em mới đi mai lên

Lòng anh buồn y

Từng ng từng ng

Không phải hoa qu

Và n hững đ

Lời nói của, tìm tôi như chợt lòng. Điêu ngu ngu c h n c đ n ph n g là đ n ph n g l n nhau. Ngu ngu c, tôi r a s mình b n g nh n g t n g x u xa nh t. Sao tôi không nh n ra tình c m c a Nhã? Chính thái đ th đ n đ n đ n, chính cái v b c mà tôi t o ra đã khi n tôi đánh m t Nhã, đánh m t đi ánh n n g đ i mình.

Không, tôi là Hiên, không phải là Ng n. Tôi muốn nói hết t t c lòng mình, m t l n và mãi mãi. Tôi lao đi trong c n m a, c tìm em sau c n m a n n g h t.

- Hiên!

- Tôi không thấy Nhã, nhưng em lại nhìn thấy tôi. Em đưa ô che đ u tôi, đôi m t v n còn hoe hoe đ . Tôi th h n h n, đ nh th t lên thì em đưa tay lên che mi n g tôi. Nhưng ngón tay m áp đ t lên khuôn m t t đ m c a tôi, em kh h i:

- Hiên đ c cuốn sách r i à?

Tôi khờ gờ t đờ u. Nhà m m c o i, đờ a ánh m t trong tr o nhìn tôi:

- N u, n u Nhà b n vi c không th đ a con đ n tr o ng ngày khai gi ng. Hiên có bu n không khi làm đờ u y m t mình?

Tôi ch mu n c o i cho suy nghĩ tr con c a Nhã. Nh ng tr c ánh m t c a em, tôi mím ch t môi. Nu t “c” m t cái, nh nu t trôi th ngu ng c trong lòng mình, tôi n m l y tay em:

- Hiên s h nh phúc l m khi đ a con mình đ n tr o ng, không ch ngày khai gi ng đâu....

M a đ n tan, không khí trong lành h n sau khi đ c g t s ch. Sau nh ng đám mây đã v t ki t n c, m t tr i l ra, t a n ng ng t ngào, thanh tú. N ng đ o ch i trên hàng cây, r nhau xen qua k lá. Trong s y, có h t n ng nào đã đ u xu ng n i đây, len vào con tim tu i 18 c a tôi.

Th t ng t ngào!